

VIJESTI IZ SVIJETA

Adventistička misija za mladež i odrasle

Drugo tromjesečje 2018.
SJEVERNOAMERIČKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjura Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Lektura

Miroslav Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2018.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

Ovog tromjesečja predstaviti ćemo vam Sjevernoameričku diviziju, koja se prostire preko područja Sjedinjenih Američkih Država i njezinih otočnih područja: Guama, otoka Wake i sjevernih Marijanskih otoka u Tihom oceanu; zatim otoka Palau, Maršalskih otoka i Federalnih Država Mikronezije; Kanade, francuskih otoka Svetog Pierrea i Miquelona; kao i britanskog otoka Bermuda. U ovom području živi 360 milijuna ljudi, među kojima je 1,2 milijuna adventista, što predstavlja odnos od jednog adventista na svakih tri stotine ljudi.

Darovi trinaeste subote ovoga tromjesečja bit će upotrijebljeni u američkoj državi Arizoni, kao i u Alberti u Kanadi, zatim na otoku Ebeye na Maršalskim otocima. Svim tim mjestima postoji nešto zajedničko, a to je obrazovanje.

U Arizoni će novac biti upotrijebljen za izgradnju nove sportske dvorane i blagovaonice u Adventističkoj indijanskoj školi Holbrook. Posjetio sam ovu sedamdeset i dvogodišnju školu i vidio trenutno stanje koje vapi za preuređenjem.

Učenik koji je nedavno kršten u toj školi rekao mi je da oronula školska zgrada predstavlja njegovu crkvu u lošem svjetlu među mnogobrojnim ljudima američkog indijanskog podrijetla koji se u toj zgradi okupljaju na društvenim događanjima.

Indijanska škola Mamawi Atosketan u Alberti dobit će novčana sredstva kojima će moći proširiti svoj obrazovni program, posebno za učenike viših razreda osnovne škole.

Na otoku Ebeye će Adventistička škola Ebeye moći izvršiti hitne popravke u svojoj trokatnoj školskoj zgradi. Zidovi se ljušte jer su ožbukani cementnom smjesom miješanom

slanom morskom vodom tijekom velike suše 1987. godine. Vlade Maršalskih otoka i Japana velikodušno su sudjelovale u financiranju preuređenja, a naši darovi trinaeste subote bit će upotrijebljeni da se ti radovi dovrše.

Posebnosti

Ako svoju subotnju školu želite učiniti zanimljivijom, možete nas pratiti na facebooku. Posjetite i lajkajte našu facebook stranicu ([Facebook.com/missionquarterlies](https://www.facebook.com/missionquarterlies)).

Iskoristite prednosti misijskih izvještaja u video zapisima koji iznose iskustva ljudi iz cijelog svijeta, s posebnim usmjerenjem na primatelje misijskih darova trinaeste subote. Ako želite, možete dobiti opis svakog video klipa i linka na internetu, da biste mogli preuzeti aplikaciju ili promatrati video klipove online.

Svakog tjedna se postavljaju dodatne slike i zanimljivosti koje možete preuzeti i prikazivati u svojem razredu na kompjutoru ili mobilnom telefonu dok čitate misijske izvještaje, ili možete otisnuti slike i njima ukasiti prostoriju subotnje škole ili vašu subotnjoškolsku ploču.

Hvala vam što doprinosite da se članovi vašeg subotnjoškolskog razreda upoznaju sa svojom duhovnom braćom i sestrama iz cijelog svijeta, i što ih ohrabrujete da svojim davanjima sudjeluju u misijskim aktivnostima Kršćanske adventističke crkve.

Od srca vam želim obilje Božjih blagoslova!

*Andrew McChesney, urednik
mccchesney@gc.adventist.org*

Misijski izazovi

Darovi trinaeste subote ovog tromjesečja upotrijebit će se za:

- ◆ Adventističku indijansku školu Holbrook u Arizoni u Sjedinjenim Američkim Državama.
- ◆ Adventističku indijansku školu Mamawi Atosketan u Alberti u Kanadi.
- ◆ Adventističku školu Ebeye na otoku Ebeye Na Maršalskim otocima.

Više: www.AdventistMission.org

Vaša darivanja na djelu

Prije tri godine dio darova trinaeste subote potpomogao je održavanju trideset i pet evanđeoskih nizova predavanja širom Zapadne Virdžinije. Ove *Vijesti iz svijeta* sadrže izvješća o četvero ljudi koji su kršteni nakon tih predavanja, uključujući i Juanitu Setliff, čiji se život u potpunosti promijenio kad je dobila pozivnicu. Pročitajte njezino iskustvo!

7. travnja 2018.

Molitva za nestašnog dječaka

Maršalski otoci

Mali Lomon nije nosio svoju školsku odoru prvog dana škole u Adventističkoj školi Ebeye na Maršalskim otocima. Drugog dana škole petogodišnji je dječčić došao na predškolsku nastavu noseći svoju školsku odoru. Ali bio je nemiran i nije mogao sjediti mirno i slušati učiteljicu Elisu Albertsen, dvadeset i jednogodišnju misionarku s Aljaske. Želio je biti vani i igrati se s prijateljima koji još nisu krenuli na predškolsku nastavu.

Lomon je bio vrlo nestašan i štipao je i udarao drugu djecu. Elisa ga je kaznila odvojivši ga od druge djece. Ali Lomon se nije smirivao i počeo je zavijati kao vuk.

Elisa je odvela Lomona k ravnatelju, ali se njegovo ponašanje nije poboljšalo. Čineći okolnosti još težima, i druga su djeca na predškolskoj nastavi imala poteškoće u prilagodavanju školi. Gurali su i grebli jedni druge, pa i samu nastavnicu. Jednog dana sve dvadesetoro djece potrčalo je prema otvorenim prozorima u namjeri da iskoče kroz prozore i pobjegnu na ulicu. Učiteljica Elisa ih je nekako uspjela spriječiti. Ipak, Lomon je predstavljao najveći izazov.

Elisa je razgovarala sa Lomonovom tetkom. Saznala je da su majka i otac alkoholičari i da žive na nekom drugom otoku. On je živio sa tetkom i ujakom na otoku Ebeye, na kojem više od 12.000 ljudi živi na 32 hektara zemlje.

Elisino srce bilo je privučeno Lomonu. On nije imao uobičajeni odnos pun ljubavi sa svojim ukućanima u domu, i po prvi put je išao u školu.

“Shvatila sam da njemu treba mnogo pažnje i ljubavi.” kaže Elisa.

Elisa je primijetila da Lomon dolazi na nastavu s masnicama. Shvatila je da se u njegovom domu nešto događa i razgovarala je o tome s ravnateljem škole. Ipak, malo toga je mogla učiniti u kulturi u kojoj odrasli i djeca često prikrivaju batine i smatraju ih slučajnim nezgodama, a službe za zaštitu djece niti ne postoje.

Elisa je odlučila prestati govoriti Lomonovim ukućanima o njegovom lošem ponašanju, i umjesto toga se molila.

Jednog dana otišla je svojoj kući sva u suzama, tražeći od Boga savjet što da čini sa Lomonom, jer je željela da bude uspješan te školske godine. Osjećala je da se u učionici vodi duhovna borba, iako su djeca bila predškolskog uzrasta.

“To je uzrast u kojem djeca počinju stjecati dobre i loše navike. To je razdoblje u kojem Sotona želi izvršiti što veći utjecaj, da bi na taj način prekinuo odnos djece s Isusom.”

Elisa je osjetila potrebu da se svakodnevno moli ne samo za Lomona i njegovo prilagođavanje školi, već i za ostalu djecu i njihove obitelji, kao i za to da Bog svojim Duhom ljubavi ispuni ozračje u učionici. Svakog jutra i večeri molila se za svako dijete i svakog člana njegove obitelji posebno.

“Bila sam odlučna i vjerovala sam da će se okolnosti u mojoj učionici promijeniti.” Elisa je počela kažnjavati Lomona kad god je bio nemiran, time što je ostajao duže od ostale djece, i svaki put se molio s njom. Lomon se nije znao moliti, pa ga je ona naučila.

“Dragi nebeski Oče, hvala Ti na ovom danu. Hvala Ti za hranu koju mi daješ. Oprosti što sam danas bio nemiran u školi i povrijedio prijatelja. Molim Te, oprosti mi, i pomози mi da se više trudim biti poslušan i dobar sutra.” Ponavljao je Elisine riječi.

Jednog dana dok se molila s Lomonom, dječak joj se obratio. “Gospođice, mogu li donijeti i namjestiti sve stolce?” Po prvi put želio joj je pomoći.

Nakon dva tjedna tijekom kojih se molila, Elisa je primijetila veliku promjenu u ponašanju djece u svojoj učionici.

Lomon je počeo čistiti učionicu nakon što bi je druga djeca isprljala. Pokušavao je posredovati u nesuglasicama između djece, tražeći od njih da se međusobno zagrlje.

Ostala djeca su se također počela mirnije i nježnije ponašati jedni prema drugima. Naučili su reći: “Oprosti, molim te, oprosti mi.” Oni kojima je bila nanesena šteta, naučili su reći: “Opraštam ti,” i zagrliti. Božanska ljubav ispunila je učionicu.

Nastavnici ne bi trebali imati svoje omiljene đake, ali Lomon je prirastao Elisinom srcu.

“On je bio povrijeđeno dijete koje je željelo biti voljeno i živjeti u sigurnom okruženju.”

Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja bit će upotrijebljen za potrebne hitne popravke učionica Adventističke škole Ebeye, da bi mogla nastaviti poučavati djecu poput Lomona o ljubavi našeg nebeskog Oca.

Hvala vam što podupirete misijska darivanja.

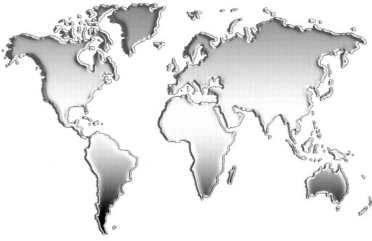
Ime dječaka je promijenjeno. Na maršalskom jeziku Lomon znači “nemirne vode”.

Pogledajte video klip na linku: bit.ly/Elisa-Albertsen

Pročitajte radosne vijesti na internetskoj stranici adventističke misije: bit.ly/ebeye-joy-journal

Misijski izazovi

- ◆ Maršalski otoci su otočna zemlja u središnjem dijelu Tihog oceana. Republika Maršalski Otoci, imenom pod kojim je država službeno priznata, nalazi se na pola puta između Havaja i Australije.
- ◆ Maršalski otoci imaju dva službena jezika, maršalski i engleski.

14. travnja 2018.
**Plesna dvorana
postaje škola**
Maršalski otoci

Na otoku Ebeye uopće nije bilo adventista kad je Kršćanska adventistička crkva 1980. godine potpisala ugovor s vladom Sjedinjenih Američkih Država da nadgleda rad svoje jedine bolnice. U to vrijeme je Ebeye, maleni otok na Tihom oceanu s 12.000 stanovnika pripadao američkom području Mikronezije. Radila sam u bolnici kao medicinska sestra, a moj suprug Relong bio je načelnik policije na Ebeyeu. Bili smo vlasnici najvećeg zemljišta na otoku.

Adventistička crkva koja je upravljala bolnicom dovela je tim vrhunskih upravitelja, liječnika i medicinskih sestara. Glavna medicinska sestra Jerry Whitland pozvala je mojeg supruga i mene na proučavanje Biblije. Dogovorili smo se, i uskoro je počela dolaziti u naš dom na proučavanja svake večeri.

Negdje u to vrijeme je moj rođak Tommy Kilma s još nekoliko adventističkih vjernika došao na otok s otoka Guam i zatražio od mojeg supruga dopuštenje da otvore adventističku crkvu i školu. Moj suprug je razgovarao s plemenskim vođama, i kad je dobio njihov pristanak preuredili su jednu staru zgradu u školu. U toj zgradi su se održavale priredbe s plesom, uz izvlačenje tombole. Mojem suprugu i meni je bilo neugodno da se tamo otvori adventistička škola, budući da smo u to vrijeme proučavali Bibliju. Dječji vrtić i osnovna škola otvoreni su u jesen 1980. godine, a moj najstariji sin je postao jedan od prvih upisanih predškolaca u taj vrtić.

Proučavali smo Bibliju u našem domu sljedeće tri godine. Ponekad bi glavna sestra držala biblijski sat, a ponekad bi proučavanje vodio netko drugi iz bolnice.

Borila sam se s novim spoznajama. Odgajana sam u obitelji koja je bila stroga po pitanju svetkovanja nedjelje, a moj otac je kao đakon vodio crkvu na mojem rodnom otoku Namu kad god pastor nije bio prisutan. Moj suprug i ja smo uvidjeli da se u Bibliji nalazi cjelovita istina, tako da smo kršteni 1983. godine. Bili smo prvi adventisti na otoku Ebeye.

Moj otac nije odobravao moju novu vjeru. Otprilike godinu dana nakon našeg krštenja otišla sam posjetiti svoj rodni otok. Bila je nedjelja i ja sam prala rublje. Moj otac se vraćao iz crkve i rekao: "Što se to događa s tobom? Družiš se s bijelim ljudima i kršiš zapovijedi radeći u nedjelju!"

Otvorila sam Bibliju i pokazala mu retke: "Po suboti, u svanuće prvog dana sedmice, dođoše Marija iz Magdale i druga Marija da pregledaju grob." (Matej 28,1) "To bijaše dan Priprave, i subota je već osvitala." (Luka 23,54)

Nakon toga otac nikada više nije ništa prigovarao o svetkovanju Božjeg dana u subotu.

Godine 1986. Maršalski otoci su stekli neovisnost, a sljedeće godine smo preselili školu u veću zgradu, nekadašnje skladište koje je posjedovala naša obitelj. Na novom mjestu je škola proširila svoje djelovanje — od vrtića do dvanaestog razreda, što je zapravo četvrta godina srednje škole. Moj sin je završio svih dvanaest godina školovanja.

Ljudi su primijetili da sam uvijek nasmijana i pitali su se zbog čega. Imala sam nevolja, ali kad god bih naišla na neku zapreku, Bog bi otvarao vrata.

Godine 1987. moj suprug je morao na liječenje izrasline na plućima na Havaje. Liječnici nisu bili sigurni hoće li preživjeti. Molili smo se, i moj je suprug izišao iz bolnice za samo pet dana. Nakon toga bio je dobrog zdravlja. Zahvalna sam Bogu što mu je sačuvao život. Umro je u svojoj šezdeset i sedmoj godini 2017. godine.

Nekoliko godina nakon zdravstvenih nevolja mojega supruža suočili smo se s novom zdravstvenom krizom. Mojem mlađem bratu, starješini crkve na Ebeyeu, rođen je dječčić.

Novorođenčetova glava bila je natečena. Odmah smo ga odveli u bolnicu. Liječnici su rekli da mu je glava natečena od nakupljene tekućine i da mora biti prebačen u bolnicu na Havaje.

Kad se zrakoplov u tri sata ujutro prizemljio u zračnoj luci u Honoluluu, predložila sam da se pomolimo prije nego što odemo u bolnicu. Pomolili smo se još u zrakoplovu, kao i kasnije dok smo čekali liječnika u bolnici. Kad je liječnik pregledao dječaka, nije mogao vidjeti nikakav trag nakupljene tekućine. Dječakova glava bila je uobičajene veličine. Bio je iscijeljen.

Ja vjerujem u snagu molitve. Nasmijana sam jer vjerujem u Boga. Predala sam se u Njegove ruke i vjerujem da će mi On dati sve što mi je potrebno.

Nojab Lemari otišla je u mirovinu kao glavna sestra u dobi od šezdeset i šest godina. Ostala je velika potpora djelovanju adventističke crkve na otoku Ebeye. Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja bit će upotrijebljen za hitne popravke stare školske zgrade koju su Nojab i njezin suprug darovali Kršćanskoj adventističkoj crkvi 1987. godine.

Pogledajte Nojab i njezinog sina na linku: bit.ly/Nojab-Lemari-RD

Zanimljivosti

- ◆ Maršalski otoci obuhvaćaju dva usporedna lanca od dvadeset i devet koraljnih otoka — Ratak (“izlazeće sunce”) i Ralik (“zalazeće sunce”).
- ◆ Prosječna nadmorska visina cijele države je samo 2,1 metar.
- ◆ Zbog niske nadmorske visine Maršalski otoci su u opasnosti od mogućeg podizanja razine mora. Ta država se smatra jednom od najugroženijih na svijetu zbog poplava koje mnogi znanstvenici povezuju s klimatskim promjenama.

21. travnja 2018.
**Moć novopečenog
srednjoškolca**
Maršalski otoci

Kamlitha Bulles (62) je prva saznala za sedmi dan, subotu, od svojeg sina tinejdžera Fredricka, koji je bio na školovanju u adventističkoj misijskoj školi na zabačenom pacifičkom otoku koje pripada Maršalskim otocima.

Ali Kamlitha nije željela napustiti svoju crkvu u koju je išla nedjeljom. Ona je rekla svojem sinu da neće promijeniti svoje mišljenje samo zato što je on kao novopečeni srednjoškolac uzbuđen zbog tečajeva proučavanja Biblije, i da neće prihvatiti crkvu koja svetkuje subotu, pogrešan dan u tjednu.

“Pogledaj u Bibliji sama, i vidjet ćeš da ti govorim istinu,” odgovorio joj je Fredrick.

Kamlitha je izabrala Adventističku školu Ebeye za svoje najstarije dijete, zato što je željela da ono stekne kršćansko obrazovanje, i jer je škola bila u blizini njihovog doma. Škola je bila vrlo ugledna, a engleski su jezik predavali učitelji misionari, što je bilo bolje nego nastava engleskog jezika koja se održavala u drugim školama.

Fredrick je nastavio iznositi svoj majci biblijske istine i retke koje je upamtio u školi. Posebno je volio izgovarati rečak: “Zato najprije tražite kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, a to će vam se nadodati!” (Matej 6,33) Volio je navoditi i braniti spise Ellen G. White: “Ne znam što neki ljudi imaju protiv spisa Ellen G. White, kad oni ukazuju na Bibliju.”

Kamlitha je bila zadivljena uvjerenjima i biblijskim znanjem koje je pokazivao njezin sin. Pa ipak, odbijala je i odbacivala njegove pozive da dođe u adventističku crkvu. Ali nije proturječila kad je Fredrick izjavio da želi biti kršten.

Kad je bila sama, molila se neprekidno tražeći od Boga da joj otkrije odlazi li u pravu crkvu. A ako ne, da joj otkrije onu pravu.

A onda je na otoku Ebeye nastupila suša. Na tom otoku s 12.000 stanovnika, od kojih je većina ispod osamnaest godina, živi na samo osamdeset hektara zemljišta. Ionako oskudno snabdijevanje svježom vodom dodatno se pogoršalo. Kamlitha se pridružila drugim otočanima koji su svakodnevno dobivali svježu pitku vodu koja se dopremala iz obližnje američke vojne baze, glavnog poslodavca na otoku.

Stojeći u redu za vodu, Kamlitha je upoznala Andreu, studenticu misionarku iz Britanije, koja je predavala u školi. One su se tri dana uzastopce susretale u redu za vodu. Trećeg dana je Andrea pozvala Kamlithu da proučava Bibliju s njom. Nakon dogovora Andrea je dolazila ka Kamlithi svaki dan tijekom jednog tjedna.

“Kad mi je iznosila Božju riječ, bila sam pokrenuta i željela sam se krstiti. Bilo je zadivljujuće. Svaka crkva na otoku me je pozivala da dođem, ali ja nisam željela. Odlučila sam postati vjernica Kršćanske adventističke crkve.”

Fredrick je bio oduševljen.

Nakon krštenja Kamlitha je dobila poziv da radi kao pomoćnica u nastavi u školi i da bude član crkvenog odbora.

Tada se počela moliti za svojega supruga Harolda. Dvije godine se molila za Harolda, koji je bio strastveni pušač i koji je svake večeri nakon povratka s posla puno pio. Bio je nadzornik službe za hranu u američkoj vojnoj bazi. Harold je na kraju pristao na proučavanje Biblije s adventističkim pastorom i ubrzo je predao svoje srce Isusu.

Kamlitha i Harold poslali su osmero svoje djece u adventističku školu, a četvero među njima se već krstilo. Njihovo dvoje unučadi također pohađaju ovu školu.

Harold, koji sada ima šezdeset godina, i dalje radi u američkoj vojnoj bazi, i služi kao starješina u adventističkoj crkvi koja se okuplja u velikoj školskoj dvorani na otoku Ebeye.

Oko šezdeset ljudi redovito slavi Boga na bogoslužjima u mjesnoj crkvi.

“Bog je milostiv. On se brine o našim životima i pomaže nam. Bez obzira što se događa, On je uvijek uz nas kad nam je potrebno.”

Kamlitha, koja ima šezdeset i dvije godine, radi kao profesorica maršalskog jezika u adventističkoj školi. Ona drži i pouke iz Biblije prijateljima i susjedima na otoku. Njezinim zalaganjem dosad je kršteno petero ljudi.

Kamlitha sada razmišlja i pravi planove da ode na svoj rodni otok Maloelap, na kojem živi stotinu i pedeset ljudi, a nema nijednog adventista.

Zahvaljujući Fredrickovom odlasku u adventističku školu 2003. godine, promijenjeni su mnogi životi na Maršalskim otocima. “Doista sam zahvalna Bogu što nas je izabrao i što radi na našim srcima na čudnovat način,” kaže Kamlitha.

Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja bit će upotrijebljen za hitne popravke učionica u adventističkoj školi na njezinom otoku. Hvala vam što podupirete misijska darivanja koja će pomoći mnogoj djeci i njihovim roditeljima da upoznaju Isusa.

Pogledajte Kamlithu i Harolda na linku: bit.ly/Kamlitha-Bulles

Zanimljivosti

- ◆ U bistroj i prozirnoj vodi koja okružuje Maršalske otoke živi više od tisuću vrsta riba i dvjesto i pedeset vrsta koralja. Maršalski otoci se smatraju jednim od najboljih područja za ronjenje na dah.
- ◆ U listopadu 2011. godine vlasti su proglasile najveći rezervat za morske pse na svijetu, koji obuhvaća približno dva milijuna kvadratnih kilometara oceana.

- ◆ U vodama oko Maršalskih otoka mogu se naći dvadeset i dvije vrste morkih pasa, među kojima su plava psina, svilenkasta psina, velikooka psina, oceanska bijela psina i narančastosmeđa psina.

28. travnja 2018.
Meksikanka
se odrekla svega
Maršalski otoci

Nadahnutu čitanjem misijskih *Vijesti iz svijeta*, u dobi od sedamnaest godina odlučila sam napustiti svoj dom u meksičkoj državi Chiapas i postati misionarka.

Sjećam se da sam imala tu želju nakon diplomiranja u školi; ali nisam imala novca da bih mogla volontirati.

Vraćajući se kući pješice jedne večeri, molila sam Boga: “Gospodine, želim biti misionarka, ali ne mogu kupiti zrakoplovnu kartu. Ako želiš da to budem, pomози mi da nađem posao, i ja ću otputovati.”

Dva dana kasnije primila sam telefonski poziv iz adventističke bolnice koja se nalazi u meksičkoj državi Tabasco.

“Imamo posao za vas, dodite na razgovor,” rekao je čovjek.

Bolnica me je zaposlila kao glavnu nutricionisticu odgovornu za planiranje svih obroka.

To je bio nevjerojatan odgovor na molitvu.

Godinu dana kasnije popunila sam obrazac na internetskoj stranici adventističke volonterske službe. Ravnatelj Adventističke škole Ebeye na Maršalskim otocima prihvatio je moju molbu.

Molila sam se: “Bože, pomози mi da odem na Ebeye.”

Tri dana prije nego što sam trebala kupiti kartu, umro mi je ujak. Imao je nekih novčanih nevolja, a moja obitelj nije imala novca da pokrije njegove dugove. Tako sam ja dala svoju cjelokupnu uštedevinu.

Nazvala sam ravnatelja škole Ebeye i objasnila mu da nemam novčanih sredstava i da ne mogu doći. Imao je puno razumijevanja.

Te večeri sam se molila: “Bože, ako si mi dao taj san da postanem misionarka, zašto ne mogu otputovati? Radim u bolnici kako bih prikupila novac za put jer to stvarno želim.”

Prošla je godina dana i ponovno sam dovoljno uštedila kako bih mogla otići na Ebeye. Ali tada se u prometnoj nesreći povrijedila moja sestra, i ja sam joj dala svu ušteđevinu. Ponovno sam zvala ravnatelja škole Ebeye i rekla mu da ne mogu doći.

Dvije godine su prošle, i ja sam svoje misionarske snove ostavila po strani. Imala sam dobar posao i zarađivala dosta novca. A onda jedne večeri, dok sam ležala u krevetu i pravila planove da kupim automobil i kuću, sjetila sam se škole Ebeye.

Razmišljala sam cijeli tjedan o otoku Ebeye. Sjetila sam se da sam obećala Bogu da ću postati misionarka, ali počela sam se raspravljati s Njime: “Radim u adventističkoj bolnici, što znači da radim u Tvojem djelu. Zašto bih sada napustila posao i otišla u neku drugu zemlju?”

Dok sam čekala Božji odgovor, jedino što mi je bilo u mislima jest: Ebeye, Ebeye, Ebeye.

Molila sam se: “U redu, Bože, ako želiš da odem na Ebeye, omogući mi da dobijem američku vizu.”

Najjeftiniji put od Meksika do otoka Ebeye bio je preko Los Angelesa i Honolulua. Zbog presjedanja u tim gradovima bila mi je potrebna američka viza, što u Meksiku nije tako jednostavno dobiti.

Molila sam ravnatelja škole Ebeye da mi pošalje jamstvo koje bih mogla odnijeti u američko veleposlanstvo.

Kratko vrijeme prije nego što sam bila pozvana na razgovor u veleposlanstvo, rekla sam Bogu: “Bože, sada doista ne želim ići kao misionarka, jer sada imam dobar život. Nekada sam željela, ali više ne želim. Molim Te, nemoj mi dati vizu.”

U veleposlanstvu me je službenik upitao: “Iz kojeg razloga želite vizu?”

“Zato što želim biti misionarka na otoku Ebeye, koji pripada Maršalskim otocima,” rekla sam ni sama ne znajući što zapravo želim.

Službenik je pogledao na zaslon svojega računala. Nije tražio jamstva od ravnatelja škole, niti bilo kakvu potvrdu o mojem bankovnom računu; samo je pogledao u zaslon i rekao; “U tedu, dobit ćete vizu za mjesec dana.”

Dok je izgovarao te riječi, shvatila sam da mi Bog otvara vrata da odem. Sada sam trebala održati svoje obećanje tako da se odrekнем svega — svojeg posla i života u Meksiku. Oprostila sam se od svoje obitelji i preselila se na otok Ebeye. Na tom otoku koji se nalazi usred Tihog oceana živi dvanaest tisuća ljudi.

Nakon godinu dana provedenih na Ebeyeu, mogu reći da se ne kajem.

Kad sam počela predavati petom razredu u školi, samo je jedno dijete u razredu potjecalo iz adventističke obitelji. Uz pomoć jednog prijatelja s Havaja držala sam svim svojim učenicima biblijske pouke za Božić. Petero mojih učenika je bilo kršteno za vrijeme te školske godine.

Neki ljudi me pitaju: “Zašto si napustila svoj posao u Meksiku?” Sada nemaš ništa.

Ja im odgovaram “Dobila sam sve. Sretna sam ovdje, jer znam da Bog ima plan za mene.”

Ono što me čudi jest to što sam četiri godine pokušavala doći na otok Ebeye, a uspjela sam tek 2016. godine. Smatram da je to zato što je Bog imao takav plan. Ne znam još u potpunosti kakav je Njegov plan, ali znam da ga On ima i da će mi ga otkriti u pravo vrijeme.

* * *

Ravnatelj Adventističke škole Ebeye Raian G. Villacruel nema sumnje zašto je tridesetdvođodšnjnja Nerly stigla baš tada kad je stigla. Čak 25% njezinih učenika je kršteno, što znači da je njezin razred imao najviše krštenika tijekom prošle školske godine.

Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja bit će upotrijebljen da se izvedu veliki popravci u učionicama njihove škole. Hvala vam što podupirete misijska darivanja.

Pogledajte Nerly na linku: bit.ly/Nerly-Macias

Misijski izazovi

- ◆ Vrlo značajna riječ na maršalskom jeziku je “yokwe” koja ima slično značenje kao i havajska “aloha”, što znači: “zdravo”, “zbogom” i “ljubav”.
- ◆ Na Maršalskim otocima djeluju tri adventističke škole: jedna osnovna škola, zatim dvanaestogodišnja škola na otoku Majuro i dvanaestogodišnja škola na drugom po veličini otoku Ebeye.
- ◆ Prva adventistička škola na Maršalskim otocima osnovana je 1968. godine u mjestu Laura na otoku Majuro.

5. svibnja 2018.
Privučen k Bogu
Alberta, Kanada

Novi kapelan Daniel Guiboshe (56) osjećao se neprilagođeno kad je sa zakašnjenjem od mjesec dana stigao u Adventističku indijansku školu Mamawi Atosketan u Alberti u Kanadi.

Učenici i profesori već su poznavali jedni druge i polako se usklađivali. Jedna jedanaestogodišnja djevojčica po imenu Jojo Wolfe željela je na svoju ruku nešto učiniti kako bi se novi profesor osjećao dobrodošlim.

“Tijekom odmora između satova stalno se kretala pored mene. Držala bi se stalno uz mene, a ja nisam mogao shvatiti zbog čega to čini.”

Kapelan i djevojčica bi često razmijenili poneku riječ o školskim zadacima ili o njezinim prijateljicama u dvorištu. U učionici je Daniel predavao maloj Jojo i njezinim školskim prijateljima o Isusu i Njegovom planu spasenja. Adventistička misijska škola je mjesto na kojemu mnogi učenici indijanskog podrijetla mogu prvi puta čuti o Isusu.

Jednog dana je Jojo iznenadila Daniela crtežom ljubicašte bube.

“Vi ste najbolji pastor! Vrlo ste dobri prema meni.” — napisala je svojom rukom na crtežu, uz nekoliko gramatičkih pogrešaka.

Nekoliko tjedana kasnije Daniel je primio telefonski poziv od ravnateljice škole, koja ga je izvijestila kako je mala Jojo tijekom vikenda preminula. Na rođendanskoj proslavi se igrala tako što je gutala helij kako bi imala visok glas i nasmijavala drugu djecu. Predvečer se žalila na glavobolju, otišla u krevet na spavanje, i više se nije probudila.

“Bio sam preneražen. Nisam mogao povjerovati. Razmišljao sam o vremenu provedenom s njom, pitajući se: Zašto, zašto je umrla? Zašto je morala umrijeti tako mlada?”

Još uvijek nemam odgovor na svoja pitanja. To je još jedan od razloga zbog kojih željno čekam Kristov dolazak, kad će sve tajne biti otkrivene.”

Profesori i učenici su bili u žalosti, a škola je bila zatvorena jedan dan.

Obitelj male Jojo upriličila je tradicionalno trodnevno bdjenje u sportskoj dvorani u indijanskom rezervatu. Ljudi su dolazili sa svih strana kako bi odali počast, izrazili sućut, održali govor ohrabrenja i uputili riječi utjehe. Profesori i učenici iz škole došli su na bdjenje. Škola je pripremala hranu, a profesori su je donosili sva tri dana.

“Sáma vaša nazočnost na bdjenju govori mnogo toga ožalošćenju obitelji. Ne morate ništa reći. Sáma vaša nazočnost govori obitelji da ih poštuju i da vam je žao male Jojo.” govorili su ljudi.

Profesori i učenici došli su zajedno kao jedna obitelj, odsjajujući ime škole Mamawi Atosketan, što na jeziku Indijanaca Cree znači “Radimo udruženo”.

Danas ručno nacrtana slika male Jojo krase Danielov ured. To je prva slika koju je ikada dobio od nekog učenika u školi.

“Svojom slikarijom učinila je da se osjetim dobrodošlim. Želim je trajno pamtiti, kao i ono što je učinila za mene. Pokazala mi je da nije bitno da se nešto dobije, već što se može učiniti za druge,” kaže Daniel.

Kad Daniel govori učenicima, on govori o tome što je Isus učinio za njih i što oni mogu učiniti za druge. On im tada iznosi svoje osobno iskustvo s Isusom. Njegov je glavni cilj uzvisiti Isusa, a Sveti Duh će učiniti ostalo.

Isus je rekao: “A ja, kad budem podignut sa zemlje, sve ću ljude privući k sebi.” (Ivan 12,32)

Daniel kaže: “Ako ja uzdižem Isusa, djeca će biti privučena k Njemu.”

Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja bit će upotrijebljen da Adventistička indijanska škola Mamawi Atosketan proširi svoje obrazovne mogućnosti kako bi još više djece moglo upoznati Isusa. Hvala vam što podupirete misijska darivanja.

Pogledajte Daniela na linku: bit.ly/Daniel-Guibosh

Zanimljivosti

- ◆ Kanada je druga zemlja po veličini na svijetu poslije Rusije.
- ◆ Kanada ima najdužu obalu na svijetu, čak 202.080 kilometara. Ako biste pješaćili kanadskom obalom prosječnom brzinom od dvadeset kilometara dnevno, bile bi vam potrebne trideset i tri godine da propješaćite njezinu cjelokupnu obalu.
- ◆ Američko-kanadska granica je najduža međunarodna granica između dviju država na svijetu.
- ◆ Smatra se da je naziv Kanada latinizirani oblik riječi koja na jeziku Indijanaca Iroki znači “selo”. Iroki su nastanjivali dolinu St. Lawrence, a istrijebljeni su oko 1600. godine. U jeziku Indijanaca Iroki i Mohawk postoji riječ “kanata”, što znači “naselje”.
- ◆ Kanada drži svjetski rekord po broju zlatnih odličja na jednim zimskim Olimpijskim igrama. Godine 2010. na zimskim Olimpijskim igrama u Vancouveru Kanada je osvojila četrnaest zlatnih odličja.
- ◆ Svake godine se u Quebecu sagradi hotel od leda, korištenjem četiristo tona leda i dvanaest tisuća tona snijega. Svakog ljeta taj se hotel otopi, a onda se ponovno gradi sljedeće zime.

12. svibnja 2018.

Uspostavljanje veze

Alberta, Kanada

Iskustva iz rada u adventističkoj školi iznosi nam učiteljica Darlene Thiessen (45).

Dječak iz osmog razreda po imenu Adrius umro je tijekom prve godine mojeg rada kao učiteljice u Adventističkoj indijanskoj misijskoj školi Mamawi Atosketan, namijenjenoj indijanskoj djeci u kanadskoj provinciji Alberti.

Adrius se borio s ovisnošću o alkoholu. Bio je pijan kad ga je jedne večeri udario automobil dok se vraćao kući pješke. Sljedećeg jutra kad sam saznala da je jedan od učenika preminuo, osjećala sam se grozno. Sva nastava je bila otkazana.

Drugi učenik, Francis Buffalo, umro je za vrijeme moje druge godine rada u toj školi. Francis je bio krupnog stasa i visokog rasta, ali blage i nježne naravi. Razgovarao je s nekim prijateljima stojeći pored nekog parkirano automobila, kad je vozač automobila koji je prolazio izgubio nadzor nad vozilom i udario u njega.

Oba smrtna slučaja ostavila su dubok trag na meni. Pokušavala sam ne plakati na sprovodima. Kao učiteljica bila sam svakodnevno povezana s tim dječacima, pa sam se bojala da se, ako budem zaplakala, neću moći zaustaviti. Cijelo tijelo me je boljelo, osjećala sam se kao da ću se slomiti.

Razna pitanja ispunila su moj um nakon tih sprovoda. Pitala sam se kakav sam utjecaj imala na te dječake. Jesu li osjetili Božju ljubav u ovoj školi? Jesmo li im dovoljno pružili da su možda u posljednjim trenucima u svojim životima zavapili prema Bogu?

Prerana smrt ovih dječaka podsjeća me da svaki dan trebam svojim učenicima predstaviti Krista punog ljubavi. Želim da ova djeca uspostave odnos s Isusom, odnos koji će utjecati na promjene u njihovim životima. Često ne mogu vidjeti plodove svojeg djelovanja istog trenutka, ali nazirem neke iskrice koje me ispunjavaju nadom.

Jednom sam bila na misijskom putovanju s ADRA-om u Mozambiku, gdje smo gradili dom za nezbrinutu djecu. Učenicima trećeg razreda kojima sam predavala rekla sam gdje ću biti i što ću raditi. Govorila sam im o svojem uzbuđenju zbog puta, i polako ih pripremala za nastavnika koji će me zamijeniti.

Međutim, jedna mala djevojčica imenom Tiandra pomislila je da ću ih zauvijek napustiti kad odem, i da se više nikada neću vratiti. Počela se neprimjereno ponašati i na kraju je završila kod ravnateljice. Kad joj je ravnateljica postavila pitanje zašto se tako ponaša, odgovorila je glasom koji je pokazivao čvrst stav: "Zar niste nikada čuli za krizu odvajanja?"

Ravnateljica je morala izići iz svojeg ureda kako bi se nasmijala. Tiandra je djelovala tako slatko koristeći jezik odraslih.

Ipak, ona je dobro procijenila ono što joj se događalo. Neprimjereno se ponašala jer je mislila da sam je napustila. Imale smo dobar odnos, tako da se osjećala kako sam je napustila jer odlazim u Mozambik.

Kad sam se vratila u Kanadu, provela sam jedan dan kod kuće odmarajući se od puta. Ravnateljica me je nazvala i rekla: "Pored mene je netko tko bi želio razgovarati s tobom." Dala je slušalicu Tiandri.

"Halo, dobar dan. Kad ćete doći u školu?"

"Sutra," odgovorila sam.

"U redu!"

I to je bilo to. Sve je odjednom bilo u redu. Naše prijateljstvo je ponovno bilo uspostavljeno.

Svi nastavnici imaju poseban odnos s učenicima. Djeci doista pričinjava radost što su u školi i što nas mogu vidjeti svakog dana.

Prošle godine su se moji učenici trećeg razreda potpuno utišali kad sam im na satu rekla da je Isus umro na križu za njih. Na njihovim licima se mogao očitati pogled strahopoštovanja. Je li moguće da ih netko toliko voli? Rekla sam im kako bi meni bilo lakše dobrovoljno umrijeti za nekoga, nego da gledam kako mi umire sin.

“Znajte: Bog vas je sigurno toliko jako volio, da je dao svojega Sina da umre za vas,” rekla sam.

Sjećam se jedne djevojčice iz prvog razreda osnovne škole koja se suočavala s previranjima u svojem domu, jer su njezina braća i sestre bili raspoređeni u različite skrbničke obitelji. Njezina najmlađa sestra bila je odvojena od njih, a majka je pokušavala vratiti djevojčicu pod svoje starateljstvo. Ta naša mala prvašica je bila jako zabrinuta.

A onda su je neka djeca počela zadirkivati. Jednog dana sam je pronašla izvan učionice, u kupaonici, i vidjela kako plače. Upitala sam je što se dogodilo.

“Druga djeca govore da je moja mlada sestra mrtva,” rekla je grcajući.

Pitala sam je mogu li se pomoliti s njom. Složila se. Uzela sam njezine male ručice i počela sam se moliti za njezinu sestru. Nakon molitve sam rekla: “Sada je sve u Kristovim rukama. Osjećaš li se bolje?”

Kao da je teret cijelog svijeta spao s njezinih pleća. Otišla je van i radosno se počela igrati s drugom djecom.

Mi nastavnici imamo male trenutke poput ovog, kad možemo djeci pokazati Isusovu ljubav na djelu. Ja želim svojim učenicima približiti Isusa. Ne želim propustiti bilo koju priliku u kojoj mogu izvršiti utjecaj na dijete za cijelu vječnost.

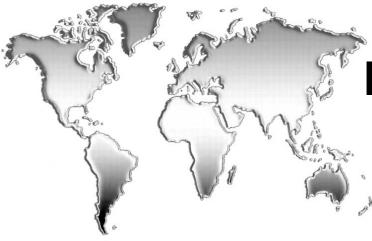
Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja bit će upotrijebljen za Adventističku indijansku školu Mamawi Ato-sketan. Tim novčanim sredstvima bit će proširen obrazovni

program te škole, tako da još više djece može upoznati Isusa. Hvala vam što podupirete misijska darivanja.

Darlene možete pogledati na linku: bit.ly/Darlene-Thiessen

Zanimljivosti

- ◆ Sjevernoamerički dabar je nacionalna životinja Kanade.
- ◆ U kanadskoj provinciji Alberta populacija štakora je u potpunosti istrijebljena već više od pedeset godina.
- ◆ Mladunče medvjeda nazvano Winnipeg bilo je 1915. godine dovezeno iz Kanade u Londonski zoološki vrt. Dječak po imenu Christopher Robin Milne volio je često posjećivati zoološki vrt zbog medvjedića kojeg je prozvao Winnie. Njegova ljubav prema ovom medvjediću nadahnula je njegovog oca Alana Alexandra Milnea da napiše znamenitu knjigu *Medvjedić Winnie*.

19. svibnja 2018.

Razgovor s mrtvima

Alberta, Kanada

Kim Harrington (45), profesorica u srednjoj školi, slušala je sedamnaestogodišnju Shelly dok je opisivala razgovor sa svojim djedom prethodne večeri.

Shelly i njezin djed su razgovarali o njezinoj budućnosti, sjedeći na trijemu kuće u indijanskom rezervatu u Alberti u Kanadi.

A onda je Shelly spomenula kako je njezin djed mrtav već nekoliko godina.

“Kad sam saznala da je on mrtav, naježila sam se,” govori Kim. “Osjećala sam da je Shelly bila u prisutnosti zlog duha.”

Kim predaje prirodne znanosti i matematiku u Adventističkoj indijanskoj misijskoj školi Mamawi Atosketan u Alberti. Među dvije stotine učenika njihove škole mnogo njih potječe iz obitelji koje vrše tradicionalne duhovne obrede, i koji po prvi puta čuju za Isusa.

Shelly je više puta razgovarala o duhovima sa svojom profesoricom. Nakon svečanosti sjevernoameričkih Indijanaca koja uključuje hranu, pjevanje i ples, a zove se *paw-wow*, opisivala je kako je vidjela kentaura — mitski lik koji je napola čovjek, a napola konj — kako skakuće od kuće do kuće po rezervatu; zatim da je mogla čuti kako njezini preci govore s drveća u dvorištu njezine kuće.

Sjedila je u tišini i slušala glasove za koje je smatrala da potječu od njezinih predaka.

Shelly kaže da je najmanje dvaput razgovarala s nekom prilikom koja je ličila na njezinog djeda. Na trijemu ispred kuće razgovarali su o tome što ona želi u životu. Duh joj

nije rekao ništa negativno, poput: "Idi i skoči u jezero." Samo su razgovarali, a ona je smatrala da je razgovor bio ugodan. Voljela je razgovarati sa svojim djedom.

Spoznaja da Shelly razgovara s duhovima uznemirila je Kim. Molila se u sebi da joj Bog daruje prave riječi. Tada je počela postavljati pitanja.

"Ti si u školi upoznala naša adventistička biblijska vjeronanja. Kaži mi, što ti smatraš, tko je bio taj duh? Je li to doista bio tvoj djed? Tko je poslao toga duha i zašto?"

Shelly je bila upoznata s biblijskim naukom da mrtvi spavaju i da ne znaju ništa. Na kraju je rekla: "U pravu ste, gospodo Harrington. Shvaćam što želite reći." Kim se zatim pomolila s djevojčicom.

Bila je zbunjena jer je smatrala da je to iskustvo bilo nešto dobro. Otišla je s mnoštvom pitanja, ali je rekla da je zahvalna na molitvi.

Nakon te molitve Shelly se vraćala ka Kim još nekoliko puta. Tražila je molitvu kad je imala neke obiteljske izazove ili loš dan. Kim je primijetila da se nakon takvih savjetovanja nešto pozitivno događa sa Shelly.

"Razgovor o duhovima iznenada je otvorio vrata za ovaj molitveni odnos," smatra Kim.

Shelly je počela ozbiljno razmišljati o prisutnosti duhova u svojem životu.

Nakon nekog vremena Shelly je ispričala Kim kako joj je pristupio duh njezine bake. Ona nije vidjela neki tjelesni oblik, ali je čula bakin glas. Slušala je minutu-dviije jer joj je baka nedostajala i željela je razgovarati s njom. A onda se sjetila svojeg razgovora s profesoricom o tome odakle dolaze ti duhovi.

Mirno rekla je tom bakinom glasu: "Ako si ti neki zao duh, želim da me ostaviš." Počela je pjevati pjesme o Isusu koje je naučila u školi. Duh je napustio prostoriju.

Kim se moli da Shelly nauči temeljiti svoje povjerenje i oslanjati se na Boga.

“Rekla sam joj da Bog uvijek nadzire njezin život, bez obzira što se događa. Ona je tražila savjet od svojega djeda i pitala se kakva je budućnost čeka. Podsjetila sam je da Bog ima plan za nju, iako ona to možda ovog trenutka ne vidi.”

Kim je pročitala biblijsko obećanje u kojem Gospodin kaže: “Jer ja znam svoje naume koje s vama namjeravam — riječ je Jahvina — naume mira, a ne nesreće: da vam dadnem budućnost i nadu.” (Jeremija 29,11)

Kim želi da njezina učenica spozna da njih obje pripadaju Bogu, a ne nekom duhu.

Na svim stolicama u učionici ona je postavila natpise na kojima piše: “Ovdje sjedi Božje dijete.”

“Ja želim da djeca doznaju da su posebna, i da ih Bog voli bez obzira što se događa.”

Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja bit će upotrijebljen za proširenje školskog matematičkog i prirodosnastvenog programa, tako da se još djece može upisati u školu i upoznati Isusa. Hvala vam što podupirete misijska darivanja.

Pogledajte Kim na linku: bit.ly/Kim-Harrington

Misijski izazovi

- ◆ U Alberti imamo šezdeset i sedam crkava s 11.646 adventističkih vjernika.
- ◆ Adventnu vijest su u Alberti prvi put propovijedala dvojica kolportera, Thomas Astleford i George W. Sowler, u svibnju 1895. godine.
- ◆ Prvi adventistički pastor koji se nastanio u Alberti bio je Henry Block, koji je došao u listopadu 1899. godine kako bi vodio njemačku crkvu u Leducu.
- ◆ Neki vjernici adventističke crkve u Alberti bili su progonjeni 1902. i 1903. godine. J. L Hamren iz Wetaskiwina

je bio optužen i morao je platiti dva dolara jer je radio u nedjelju, iako se zakon koji je zabranjivao rad nedjeljom nije primjenjivao na poljodjelce. Hamren se žalio na presudu i slučaj protiv njega je bio obustavljen. Kasnije je kovač iz Leduca imenom Gebanus bio optužen i morao je platiti 10,70 dolara zato što je njegova kovačka radionica bila otvorena nedjeljom.

26. svibnja 2018.

Susret na benzinskoj crpki Zapadna Virdžinija, SAD

Jedne večeri dogodio se tehnički kvar na benzinskoj crpki na kojoj je radio John Peña (57), u američkoj državi Zapadna Virdžinija.

Trenutak kad se ovaj kvar dogodio nije mogao biti gori. Posao je napredovao na sva dvadeset i tri mjesta za točenje goriva na crpki u gradu Mount Hope, ali se aparat za kreditne kartice iznenada pokvario i moglo se plaćati samo gotovinom. Čineći stvari još težim, i bankomat na crpki je prestao raditi.

John i njegova suradnica promatrali su kako dolazi veliki cadillac, iz koga je izišao lijepo obučen crnac i počeo točiti gorivo u spremnik svojega automobila. Nekoliko trenutaka kasnije čovjek je ušao u prodavaonicu pored crpke.

“Gospodine, vaš račun je četrdeset dolara i trebali biste platiti u gotovini, jer nam aparat za kartice i bankomat ne rade,” rekao mu je John.

Čovjek je djelovao uznemireno. “Sve što imam su kreditne kartice,” rekao je s naglaskom čije podrijetlo John nije mogao odrediti.

John je otišao pitati svojega poslovođu, koji je predložio da kupac ostavi svoj automobil na crpki i ode nekamo po gotov novac. Čovjek je rekao da će te večeri vrlo teško moći negdje naći gotov novac. John je osjetio iskrenost u riječima toga čovjeka, i predložio je: “Ja ću platiti za vaše gorivo, a vi mi ostavite vašu vozačku dozvolu kao zalog. Vratit ću vam je čim mi vratite novac.

Čovjek se zahvalio i rukovao s Johnom. “Doći ću sutra,” obećao je.

Kad je čovjek izišao iz trgovine, suradnica je pogledala Johna s izrazom lica koji je govorio da je izgubio razum. Rekla mu je prijekorno: "Izgubit ćeš taj novac."

"Ja vjerujem da će se čovjek sutra vratiti." rekao je John. Sutradan je čovjek došao na crpku, potražio Johna i predao mu četrdeset dolara. "Jesam li još nešto dužan?" upitao je.

John nije želio napojnicu niti dodatni novac. "Ne, sve je u redu," odgovorio je i dodao: "Neka vas Gospodin blagoslovi. Želim vam ugodan dan."

"I vas neka Gospodin blagoslovi," odgovorio je čovjek izišavši iz trgovine.

Neočekivani susret

Te večeri John je ispričao svoje neobično iskustvo svojoj supruzi Sharon. Nešto kasnije došao je njegov tast Jim da s njim razgovara o Bibliji. Jim je bio vjernik adventističke crkve, i više puta je pozivao Johna da dođe u crkvu. Saznavši te večeri da John neće raditi sljedeće subote, Jim mu je uputio još jedan poziv.

"U redu, doći ću ovog puta."

John je potjecao iz obitelji koja je svetkovala nedjelju u Clevelandu, i nekoliko puta je sa svojom suprugom, bivšom adventisticom, bio u crkvi.

U subotu ujutro John je sjedio pored Jima u crkvi u Beckleyju, čekajući da služba otpočne. Vidjevši da pastor ulazi u dvoranu sa zadnje strane, Jim se obratio Johnu i rekao: "Zbilja bih volio da upoznaš pastora."

"U redu, ionako imam nekoliko pitanja iz Biblije koja bih mu postavio." Dok se pastor polako približavao, John je razmišljao odakle mu se taj čovjek čini poznatim.

Pastor se pozdravio s njim i rekao zamišljeno: "Poznajem li vas odnekud?"

Obojica su neko vrijeme promatrali jedan drugog, a zatim je John uzviknuo: "Vi ste onaj čovjek s benzinske crpke!"

"Oh, vi ste čovjek koji mi je platio gorivo," rekao je pastor.

Nakon bogoslužja su John i pastor Samuel Simuzoshya, podrijetlom iz Zambije, objasnili Jimu na koji su se način upoznali.

“Za mene je taj susret bio blagoslov. Obično govorim da se nešto događa slučajno, ali to je bio blagoslov,” rekao je John.

Ostatak priče

Susret s adventističkim pastorom ostavio je dubok dojam na Johna. Počeo je dolaziti na subotnja bogoslužja u crkvu Beckley, a kasnije u adventističku crkvu u Spenceru, koja je bila bliže njegovom domu. Njegova supruga se u međuvremenu krstila.

Crkva Spencer je dobila dio darova trinaeste subote 2015. godine. Među projektima trinaeste subote te godine bilo je i trideset i pet evanđeoskih nizova predavanja održanih po cijeloj Zapadnoj Virdžiniji.

Crkva Spencer, koja broji samo tridesetak vjernika, dobila je dio novčanih sredstava i iznajmila veliku javnu dvoranu u kojoj su se dva tjedna održavala evanđeoska predavanja koja je vodio William Iannacone, jedan od crkvenih dužnosnika. John je uz ostale vjernike dijelio časopise i knjige, i išao od vrata do vrata dijeleći pozivnice za evanđeoska predavanja. Ali nije zatražio da bude kršten na kraju niza predavanja.

Dva dana prije kraja evangelizacije i krštenja dvoje ljudi s tog niza predavanja, pastor crkve Daniel Morikone otišao je posjetiti Johna u njegovom domu. Razgovarao je s njim o tome što ga sprečava da preda svoje srce Isusu.

“Kad promatram druge ljude koji odsjajuju Kristov karakter, ne znam jesam li dovoljno ispravan.”

“Ako nastavite gledati druge ljude, a ne Krista, nikada nećete željeti biti kršteni,” odgovorio je pastor.

Ove riječi duboko su dirnule Johnovo srce. Sljedećeg dana je nazvao pastora i pitao ga: “Što sve trebam donijeti kako bih sutra bio kršten?”

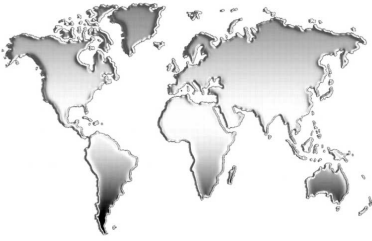
John je bio kršten s ostalima.

Sjećajući se svojeg puta prema krštenju, on smatra da je bio privučen Kristu Njegovom dobrotom koja se mogla vidjeti u vjernicima crkve.

John je sada đakon u adventističkoj crkvi Spencer. Nada se da će moći blagosloviti svoju društvenu zajednicu na sličan način.

On kaže: “Živim ovdje već trideset godina. Ljudi me poznaju i primjećuju promjenu na meni nakon obraćenja. Želim doprijeti do ljudi u ovoj sredini.”

Johna možete pogledati na linku: bit.ly/John-Pena

2. lipnja 2018.
Neobična pozivnica
Zapadna Virdžinija, SAD

Juanita Setliff (67), najmlađa od sedmero braće i sestara, nije voljela crkvu kao mala djevojčica koja je rasla na siromašnom imanju na apalačkom gorju u američkoj saveznoj državi Zapadna Virdžinija.

Njezina majka je ljeti tjerala djecu da pješače šest kilometara do nedjeljne škole i natrag. Zimi je bilo to nemoguće zbog dubokog snijega.

“Doista nismo željeli ići,” kaže Juanita. “Druga djeca bi nas ismjeivala, jer su putovala na kolima, a mi smo morali pješačiti. Nisam mnogo razmišljala o crkvi.”

Nikada nije vidjela Bibliju u svojem domu. Njezini roditelji, koji nisu znali čitati i pisati, nisu pokazivali zanimanje za vjeru, osim što su bili kršteni u crkvi na planini. Juanita opisuje svoje djetinjstvo kao grozno. Njezin otac, vojni invalid koji se prebacio na poljodjelstvo, dopuštao je raznim ljudima da ostanu na njihovom imanju. Neki među njima su bili vrlo nasilni. Bilo je grozno odrastati u takvoj sredini. Nisam imala sretno i lijepo djetinjstvo. Štoviše, ne želim tamo otići niti u posjet. Kad god bih mogla ići tamo, osjećam se loše i ne želim ići.

Kad je odrasla, Juanita se dvaput udavala i razvodila. Opijala se i živjela s mnogim mladićima. Odgajala je dvije djevojčice radeći raznorazne poslove. Kad su je jednom prigodom njezine kćeri upitale da pođe s njima u crkvu, otvoreno je odgovorila: “Ne želim biti dvolična. Ne želim provesti cijelu večer na zabavi, a zatim ujutro ići u crkvu.”

Jednog dana je Juanita otvorila svoj poštanski sandučić i u njemu našla pozivnicu za niz predavanja o proročanstvima

iz Otkrivenja. I ranije je u poštanski sandučić dobivala razne vjerske tiskovine, ali ovoga puta je nešto bilo drukčije. Osjetila je neodoljivu želju da prisustvuje tim predavanjima.

“Osjećala sam se kao da je netko iza mene i da me gura naprijed. Nikada ranije se nisam tako osjećala. Nešto me je tjeralo da idem, i otišla sam.”

Sada vjeruje da je Sveti Duh djelovao na nju da ode na predavanja.

Juanita se pojavila na prvoj večeri niza evanđeoskih predavanja, u javnoj dvorani koju je Kršćanska adventistička crkva iznajmila u Beckleyju, uspavanom gradiću sa 17.200 stanovnika u Zapadnoj Virdžiniji.

Iako je o kršćanstvu znala malo, čula je da adventisti sve-tkuju subotu. Odmah je upitala nekog vjernika zašto sve-tkuje subotu, a ne nedjelju. Vjernik se nasmiješio i odgo-vorio: “Pastor će o tome govoriti malo kasnije.”

Juanita je bila razočarana što nije odmah dobila izravan odgovor, ali je ipak došla na predavanje i sljedeće večeri. Evanđelist nije spomenuo subotu, pa je Juanita ponovno postavila svoje pitanje nakon predavanja. Ponovno je naišla na ljubazan osmijeh i obećanje da će ta tema biti obrađena kasnije.

“Smatrala sam da je to neka tajna,” kaže Juanita. “Željela sam saznati, i nisam razumijevala zbog čega mi nisu htjeli reći.”

Imala je još jedan razlog da dođe na predavanje i sljedeće večeri. Nakon što je pronašla pozivnicu u svojem poštanskom sandučiću, počela je razmišljati o svojoj budućnosti. Nikada ranije nije čitala Bibliju, niti je bila krštena u crkvi, pa ju je spoznaja o Sudnjem danu uplašila.

Juanita je bila prisutna na svakom predavanju tijekom četiri tjedna koliko je trajala evangelizacija. Kao poklon za redovitost na predavanjima dobila je Bibliju. Počela ju je čitati s nestrpljenjem. Provjeravala je biblijske retke koje je evanđelist navodio.

Kad je napokon govorio o sedmom danu, suboti, uočila je da je Bog počnuo i posvetio sedmi dan prilikom stvaranja. Vidjela je da je Isus poštovalo subotu i došao na Zemlju ne da ukine Zakon, nego da ga proslavi (Izaija 42,21).

Juanita je prihvatila subotu kao dan odmora. Počela je čitati Bibliju baš onako kako piše.

Juanita je bila krštena s još petnaest drugih ljudi u rujnu 2016. godine. Evangelizacija u Beckleyju je bila jedna od trideset i pet nizova evanđeoskih predavanja održanih po cijeloj Zapadnoj Virdžiniji, uz pomoć novčanih sredstava prikupljenih od darova trinaeste subote tijekom 2015. godine.

Ljudi su primijetili velike promjene u njezinom životu otkad je svoje srce predala Isusu. Više nije izgovarala psovke, nije pila niti odlazila u barove.

“Imala sam vrlo nezgodnu narav, i to je bilo poprilično loše. Sada sam mnogo smirenija nego što sam bila. Kad moja kći preda mnom kaže neku ružnu riječ, odmah mi se ispriča.”

Ponekad je mori kušnja da popije alkoholno piće, jer je to način pomoću kojeg je zaboravljala svoju bolnu prošlost; ali pažljivije biranje prijatelja pomaže joj da ne pije.

“Morate znati s kim izlazite. Ako izlazite s nekim tko pije, počete ćete piti ponovno.”

Juanita se voli družiti sa svojim novim najboljim Prijateljem Isusom. Hvala vam za vaše misijske darove koji su je doveli do Njega.

Pogledajte Juanitu na linku: bit.ly/Juanita-Setliff

Misijski izazovi

- ◆ Najveći broj vjernika Kršćanske adventističke crkve u Zapadnoj Virdžiniji nalazi se u području Mountain View, u kojoj se nalaze trideset i tri crkve s 2.303 vjernika.

- ◆ Sjevernoamerička divizija ima 5.493 crkve i 1.225.317 vjernika na ukupan broj stanovnika od 360.605.000, što predstavlja odnos od jednog adventističkog vjernika na svakih 294 ljudi.

9. lipnja 2018.
Izgubila sam se
Zapadna Virdžinija, SAD

Svoje životno iskustvo iznosi nam Ida Elizabeth Davis (65).

Kad sam bila mala, moja baka, koja je bila vjernica adventističke crkve, vodila me je u crkvu svake srijede na proučavanje Biblije u Beckleyju u Zapadnoj Virdžiniji. Subotom ujutro sam morala pješačiti kroz cijeli grad do crkve. Morala sam ići; nisam mogla ništa učiniti nego ići u crkvu i poslije se vratiti kući.

Moja stroga baka me je odgajala kao najmlađu od sedmero braće i sestara. Nisam smjela nositi kratke suknje, morala sam čitati Bibliju svakog petka uvečer.

Nitko u kući nije smio ništa raditi od zalaska sunca u petak do zalaska sunca u subotu. Dopuštala mi je da idem i u druge crkve nedjeljom.

Jedini život koji sam imala bio je škola i crkva. Na taj način sam odgajana.

Kad sam napunila četrnaest godina, preselila sam se u New York da živim s ostalom braćom i sestrama. Bila sam izložena velikom svijetu i prestala sam odlaziti u crkvu. Nakon koledža zaposlila sam se kao računovotkinja u jednoj osiguravajućoj kući na Wall Streetu. Kasnije sam radila kao državna revizorica u Eashingtonu. Počela sam odlaziti u crkve nedjeljom.

A onda sam jedne noći usnila san. U snu sam orala neku njiivu. Moja baka je imala traktor koji bi poorao njezinu njiivu i pripremio zemlju za sijanje ili sađenje. Kad sam se probudila, pomislila sam: *Možda je to znak da bih se trebala vratiti kući.*

Moj suprug i ja smo željeli sagraditi kuću, i odlučili smo da ćemo je sagraditi na zemljištu koje sam naslijedila od svoje bake.

Moj suprug, također vladin službenik, nije bio oduševljen mišlju da ima kuću u Zapadnoj Virdžiniji, ali smo je ipak izgradili dok smo još radili u Washingtonu. Nakon što smo otišli u mirovinu, preselili smo se u Beckley. Počela sam se preispitivati zašto sam napustila sve svoje prijatelje u Washingtonu i vratila se u mjesto svojega djetinjstva. Stekla sam nove prijatelje, ali postavljala sam Bogu pitanje zašto sam tu.

Negdje u to vrijeme sam u poštanskom sandučiću našla pozivnicu za seminar o biblijskim proročanstvima. Pitala sam svoje nove prijatelje da mi se pridruže na predavanjima, ali svi su odbili, pa sam na kraju, odlučila poći sama.

Tijekom četvrte večeri seminara govornik je spomenuo zvijeri iz Knjige proroka Daniela i Otkrivenja, i shvatila sam da prisustvujem adventističkom evandeoskom nizu predavanja. Iz nekog razloga veza s adventizmom nije bila potpuno prekinuta. Sjetila sam se svojeg strogog odrastanja, i ponovno sam imala osjećaj usamljenosti. Sjedila sam sama, jer nijedna moja prijateljica nije htjela ići sa mnom na ta predavanja. Pomislila sam: "Ako nastavim dolaziti na ta predavanja, mogla bih izgubiti sve svoje prijatelje."

Tek što je predavanje počelo, ja sam brzim koracima pošla prema izlazu. Žena koja je bila redarica na vratima, i koju sam zapazila još prve večeri, zaustavila me je i upitala: "Zašto tako žurno odlazite, je li sve u redu?"

"Ovo sam sve slušala još dok sam bila mala," odgovorila sam.

Ispričala sam joj o svojoj baki i kako me nije puštala da ikamo idem ili da bilo što radim, osim da čitam Bibliju i da idem u crkvu. Ali to je samo bio izgovor. Zapravo, ja sam se osjetila usamljenom, jer sam željela biti na tim evandeoskim predavanjima s nekom prijateljicom.

Žena, za koju sam kasnije saznala da je biblijska djelatnica Naomi Tricomi, nasmiješila se i učinila da se osjetim dobrodošlom. Pozvala me je da ostanem do kraja predavanja. Njezino prijateljstvo bilo je ono što mi je nedostajalo.

Vratila sam se na svoje mjesto i nastavila dolaziti na predavanja iz večeri u večer, sve do kraja niza. Naomi bi me svake večeri pozdravila i zagrlila. Nije mogla sjediti sa mnom jer je bila na dužnosti, ali ja sam znala da sada imam prijateljicu u dvorani.

Dok sam slušala predavanja, počele su mi se vraćati uspomene na moje djetinjstvo. Osjetila sam se ponovno kao mala djevojčica u crkvi. Kad je propovjednik pitao tko bi se želio krstiti, izišla sam naprijed. Tad sam se osjetila kao u svojem domu.

Bila sam među šesnaestero ljudi koji su se u rujnu 2016. godine pridružili Kršćanskoj adventističkoj crkvi, zahvaljujući jednom od trideset i pet evanđeoskih nizova predavanja. Takva predavanja održavala su se po cijeloj Zapadnoj Virdžiniji, a bila su poduprta vašim darovima trinaeste subote.

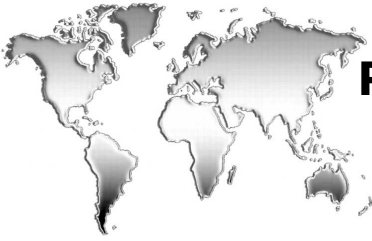
Kad se osvrnem na svoju prošlost, uviđam da su crkva i Biblija uvijek bile prisutne u mojem životu — zahvaljujući mojoj baki. Bog me je uvijek čuvao i vodio. Sada počinjem shvaćati zašto me je pozvao da dođem u Zapadnu Virdžiniju. Sada mogu ići naprijed i usmjeriti se na ono što Bog želi da radim.

Ida Elizabeth Davis je danas koordinatorica za službu žena u adventističkoj crkvi Beckley.

Pogledajte Elizabeth na linku: bit.ly/Elizabeth-Davis

Zanimljivosti

- ◆ Oko 75% Zapadne Virdžinije prekriveno je šumom.
- ◆ Predsjednik Abraham Lincoln proglasio je Zapadnu Virdžiniju državom. To je jedina država u Sjedinjenim Američkim Državama koja je svoju državnost dobila predsjedničkim proglasom.
- ◆ Zbog svojeg planinskog reljefa Zapadna Virdžinija se smatra američkom Švicarskom.
- ◆ Zapadna Virdžinija se smatra najjužnijom sjevernom državom i najsjevernijom južnom državom.
- ◆ Prva seoska besplatna dostava pošte otpočela je u Charlestownu, 6. listopada 1896. godine, a onda se proširila po Sjedinjenim Američkim Državama.
- ◆ Chuck Yeager iz Hamlina postao je prva osoba koja je letjela brže od zvuka, 1947. godine.

16. lipnja 2018.

Pismo iz samog raja

Zapadna Virdžinija, SAD

Jednog dana je u poštanski sandučić Clifforda Longa (61), u američkoj saveznoj državi Zapadna Virdžinija, dospjelo iznenadujuće pismo.

Ručno napisana poruka glasila je: Želite li upisati dopisni biblijski tečaj, u kojem ćete moći saznati što Biblija uči o suboti, stanju mrtvih i drugom Kristovom dolasku?

Clifford i njegova supruga nisu išli u crkvu redovito, ali su razmišljali o nekoj crkvi kojoj bi pripadali. Njihov razgovor bi se uvijek završio pitanjem: Koja je crkva u pravu?

“Mnogo toga nije imalo nikakvog smisla. Mnoge crkve su za sebe tvrdile da su u pravu. Nismo bili dovoljno upoznati s biblijskim istinama da bismo mogli odlučiti u koju da crkvu idemo. A onda sam našao ovaj poziv u svojem poštanskom sandučiću.”

Clifford je počeo proučavati Bibliju. Ponio bi svaku lekciju sa sobom u elektranu, gdje je radio kao operater i nadglednik strojeva što pokreću turbine za proizvodnju struje.

On i još jedan njegov kolega radili su u noćnoj smjeni. U slobodnim trenucima na poslu razgovarao bi s kolegom. “Zbi-
lja mi se dopada ovaj dopisni način proučavanja Biblije, i s nestrpljenjem iščekujem nove lekcije.”

Bio je posebno radoznao u vezi sa subotom. Kao mladić išao je u crkvu koja svetkuje nedjelju. Njegov otac je izazvao sumnju u njegovom načinu razmišljanja o tome svetkuju li pravi dan.

“Moj je otac govorio: ‘Zašto ovi ljudi svetkuju Gospodnji dan u nedjelju, kad Biblija kaže da je Gospodnji dan subota?’ Te su misli stalno ispunjavale moj um.

Kad su se biblijska proučavanja usmjerila na subotu, sve se odjednom počelo uklapati. Clifford je uvidio da je Bog posvetio sedmi dan ili subotu prilikom stvaranja, i nije ga nikada promijenio za neki drugi dan. Ipak, postavljao si je pitanje zašto toliko mnogo kršćanskih crkava svetkuje nedjelju.

Kad je završio proučavanja Biblije, upisao je drugi tečaj, pa zatim treći. Završio je tri niza biblijskih proučavanja: Otkrijte, Zadivljujuće činjenice i Glas proroštva.

A onda je 2015. godine elektrana zatvorena. Radnici su pet godina ranije bili upozoreni da će doći taj dan, ali su se Clifford i drugi nadali da će elektrana ipak nekako preživjeti. Clifford je otišao u prijevremenu mirovinu, nakon dvadeset i sedam godina provedenih u elektrani.

Umjesto da očajava, on se radovao što je napokon imao više vremena za proučavanje Biblije i što se više nije suočavao s problemom slobodne subote na poslu.

Negdje u to vrijeme su Clifford i njegova supruga Cathy upoznali ženu koja je stajala iza pisma ili pozivnice za biblijska proučavanja. Delsie Knicely, poljodjelka i evanđelistica posjetila je ovaj bračni par u njihovom domu. Cathy i Delsie su skoro istog trenutka postale prisne prijateljice.

U listopadu 2015. godine Delsie je pozvala ovaj bračni par na niz evanđeoskih predavanja koje je ona vodila u adventističkoj crkvi Valley View, u gradu Bluefieldu.

Clifford i Cathy su s nestrpljenjem svake večeri dolazili na predavanja. Tu su saznali kako je Rimokatolička crkva zamijenila svetkovanje subote za nedjelju, i kako je veliko mnoštvo protestantskih crkava prihvatilo tu promjenu. Oni su uvidjeli da mnogo iskrenih kršćana proslavlja Boga nedjeljom zbog predaje ili tradicije, ne shvaćajući da na taj način krše Božji zakon.

Tijekom trajanja evanđeoskog niza Cathy je doznala da će morati ići na kiruršku operaciju nosa; ali odbila je zakažati operativni zahvat dok se ne završi niz predavanja. Odgo-

dila je kirurški zahvat jer nije željela propustiti bilo koje od predavanja.

Evandeoski niz koji je pratilo dvadeset i petero ljudi, većinom vjernika mjesne adventističke crkve, završio je s dva krštenja — Cliffordovim i Cathynim. Ta predavanja bila su među trideset i pet evandeoskih nizova predavanja održanih po cijeloj Zapadnoj Virdžiniji, a koja su se financirala iz darova trinaeste subote 2015. godine.

Clifford izražava radost kad razmišlja o predavanjima i početnom pismu ili pozivnici na biblijska proučavanja. “Ja znam da mi je Bog poslao pozivnicu, jer sam u to vrijeme razmišljao u koju bih crkvu trebao ići.”

On želi da i drugi ljudi proučavaju Bibliju. Njegova dva odrasla sina i susjedi također su proučavali lekcije dopisnog biblijskog tečaja.

“Smatram da su lekcije dopisnog biblijskog tečaja prekrasne. U njima možete puno toga naučiti. Smatram da bi tom načinu propovijedanja trebalo dati prednost, jer doista dovodi do promjene u životima ljudi.”

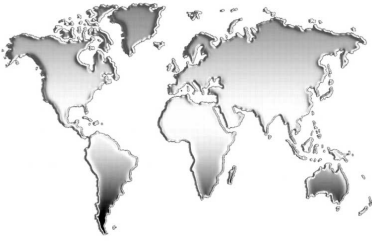
Pročitajte priču Delsie Knicely na linku: bit.ly/powerhouse-for-God

Pogledajte Clifforda na linku: bit.ly/Clifford-Long

Tajne oko pisma

- ◆ Ostaje nejasno kako je Cliffordovo ime završilo na Delsieinom popisu za slanje pozivnica.
- ◆ Delsie kaže da je Cliffordovo pismo bilo među tri stotine ručno napisanih poruka koje je poslala poštom kad je 2014. godine postala koordinatorica svoje mjesne crkve za Dopisnu biblijsku školu. Imena i adrese tri stotine ljudi potječu s popisa onih koji su u nekom trenutku željeli proučavati Bibliju dopisnim načinom.

- ◆ James Volpe, pastor u Cliffordovoj crkvi, smatra kako je netko od bračnog para Long ispunio i vratio poštom narudžbenicu za dopisni tečaj Glas proroštva, koju su vjernici crkvenog područja Mountain View ubacivali u poštanske sandučiće u svakom domu 2012. godine.

23. lipnja 2018.
Borba s demonima
Arizona, SAD

Pierre Ortiz (24), odgajatelj za dječake u internatu Adventističke indijanske škole Holbrook, pripremao se da legne u krevet, kad mu je zazvonio telefon.

Njegov pomoćnik je zvao da kaže kako je David, jedan od dvadeset i osmorice dječaka koji su bili smješteni u spavaonice internata, htio izići u kasnu noćnu šetnju.

Odgajatelj se spremio. Nije mnogo znao o Davidu, osim da je taj sedamnaestogodišnji mladić nekada bio član ulične bande. Majka ga je poslala u tu internatsku školu, koja se nalazi u američkoj državi Arizona, jer se bojala za život svojega sina s kojim je živjela u glavnom gradu države Phoenix.

David je nekoliko minuta tiho koračao iza Pierrea. Bila je vedra noć obasjana mjesecinom. Došavši do nekog spusta, obojica su sjela i razgovarala o treperećim zvijezdama i zvjezdanim jatima koja su se mogla vidjeti golim okom.

David je tada iznenada rekao: "Ponekad demoni razgovaraju sa mnom."

"Kako to misliš?" pitao je odgajatelj.

"Jednostavno, razgovaraju sa mnom," odgovorio je tinejdžer.

"Ponekad mi kažu da povrijedim nekoga ili mi kažu da učinim nešto što ne želim."

"Što misliš, zašto se to događa?"

"Ne znam, ali otkad sam došao na ovo mjesto, sve je postalo još gore."

Odgajatelj je tada predložio da bi bilo najbolje da se pomole. Sagnuo je glavu i zatražio da Bog bude dio njihovog razgovora.

Otvorivši oči, rekao je da zna zašto je sve postalo teže.

“Zašto?” upitao je mladić.

“Zato što si, prije nego što si došao ovamo, poznavao samo demone i zlo. Ali sada dolaziš u dodir s Isusom i Njegovom dobrotom. A davao to ne voli.”

David je malo duže čekao, pa je rekao: “Gospodine Ortiz, ja ne razumijem crkvu. Sve je nekako usiljeno. Primorani ste slušati govornika i činiti sve te stvari.”

Odgajatelj je rekao: “Davide, zamisli kao da si u bandi.”

“To je bilo prekrasno! Bili smo kao obitelj. Nikada nismo vidjeli vođu, ali bi nam davao naredbe u kovertama stavljajući ih ispod naših vrata. I onda bismo išli činiti ono što nam je bilo naređeno. Bili smo kao obitelj.”

“Sada shvaćam. Niste vidjeli svojeg vođu, ali ste dobivali naredbe i odlazili ih izvršiti. Nagrada za ispunjen zadatak bila je obiteljski odnos koji ste imali među sobom,” odgovorio je Pierre.

Nasmiješio se i rekao: “Davide, upravo je tako i s crkvom. Crkva je obitelj. Ali umjesto da idemo van i činimo nasilje i loša djela, mi činimo dobro.”

Izgledalo je da David shvaća što odgajatelj govori. Počeo je plakati. Odgajatelj nije mislio da David može zaplakati, ali suze su se kotrljale niz njegove obraze. Njegovi jecaji zvučali su kao cviljenje malog psa.

“Gospodine Ortiz, Bog me neće željeti.”

“Ti to ne znaš; ti Ga čak niti ne poznaješ,” odgovorio je odgajatelj.

“Nekada sam ubijao ljude, a znam da nitko od vas nije ubio. Smatram da me Bog neće željeti.”

Pierre je rekao Davidu da je Biblija puna izvještaja o ubojicama kojima je Bog oprostio. “Ako bismo izuzeli sva ubojstva koja se spominju u Bibliji, ona bi bila vrlo mala knjiga. Da, Bog voli čak i ubojice.”

“Želim vam još nešto reći. Demoni ponekad čine i više nego što samo razgovaraju sa mnom. Oni preuzimaju moje

tijelo. Ja se samo počnem tresti i pjena mi izlazi na usta. Uopće se ne mogu zaustaviti.”

Odgajateljevo srce je bilo ganuto iskrenošću tog dječaka. “Zato smo ovdje u školi Holbrook. Ovdje je Božja zemlja i Sotona ovdje nema vlasti. Ako osjećaš da se događa nešto loše, možemo se moliti za tebe i boriti se s tobom u toj borbi sa zlom.”

Već je bio jedan sat iza ponoći, i postalo je hladno. Pierre se opet pomolio za Davida i krenuli su natrag prema internatu.

Pierre ne zna je li David prihvatio Isusa u svojem životu. Posljednje što je o njemu čuo bilo je da se David vratio u Phoenix i ponovno pridružio svojoj uličnoj bandi. Ali Pierre je sretan što je imao priliku poći u noćnu šetnju po mjesečini s učenicom iz škole koji je vodio borbu sa sobom da pođe ispravnim putem.

“Ja imam vrlo sužene mogućnosti kako bih dosegnuo do ove djece,” kaže odgajatelj Pierre koji služi u školi dvije godine. “Naših šezdeset i pet učenika dolaze i odlaze, i možda sutra neće biti ovdje. Pa ipak, moramo imati povjerenje u Boga da će blagosloviti sjeme koje sijemo. Moja je molitva da, gdje god da se učenici nalaze, Bog učini nešto prekrasno u njihovim životima.”

Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja bit će upotrijebljen za Adventističku indijansku školu Holbrook. Izgrađit će se nova sportska dvorana i blagovaonica, koje će zamijeniti dotrajale zgrade na imanju ove sedamdesetidvogodišnje stare škole. Hvala vam što prilažete svoje misijske darove.

Pogledajte Pierrea na linku: bit.ly/Pierre-Ortiz.

Zanimljivosti

- ◆ U Arizoni živi većina pripadnika plemena Navajo u najvećem indijanskom rezervatu u Sjedinjenim Američkim Državama. Rezervat se prostire na površini od 71.030 kvadratnih kilometara preko područja država Arizone, Utaha i Novog Meksika. Područje plemena Navajo je veće od deset najmanjih država u Sjedinjenim Američkim Državama. Najveći grad je Window Rock u Arizoni.
- ◆ Prva škola osnovana za zajednicu američkih Indijanaca bila je u području Navajo. Taj je koledž osnovan 1968. godine kao škola zajednice Navajo. Danas je poznat pod imenom Diné College.

30. lipnja 2018.
Program
trinaeste subote

Početna pjesma: “Slava, slava nek bude Isusus Kristu”, *Kršćanske himne*, br. 41

Dobrodošlica: Voditelj subotnje škole

Molitva: _____

Program: “Kad izgovaraš Njegovo ime, to boli”

Misijsko darivanje: _____

Završna pjesma: “Moj život Ti si, Kriste”, *Kršćanske himne*, br. 42

Završna molitva: _____

Bilješka: *Sudionici ne moraju učiti svoje dijelove govora napamet, već trebaju biti dovoljno upoznati s gradivom, tako da ne moraju čitati s lista. Uvježbajte cjelokupni program tako da se sudionici mogu osjetiti ugodno i po potrebi naglasiti ono što smatraju važnim.*

Ovog tromjesečja upoznali smo ljude s otoka Ebeye, iz Adventističke indijanske škole Mamawi Atosketan iz Alberte u Kanadi, iz Zapadne Virdžinije i iz Adventističke indijanske škole Holbrook u Arizoni. Danas ćemo čuti još jedno iskustvo iz škole Holbrook, koje nas podsjeća da je velika borba doista stvarnost te da Isus dolazi uskoro.

Kad izgovaraš Njegovo ime, to boli

Četrnaestogodišnja djevojčica bila je pozvana u pastorov ured na razgovor, kako bi se vidjelo zbog čega bježi s nastave. Umjesto da sastanak bude usmjeren na njezino loše ponašanje, on se pretvorio u živopisni prikaz velike borbe između Krista i Sotone.

Kad je bila pozvana na sastanak s Dezbom, djevojčicom iz osmog razreda u Adventističkoj indijanskoj školi Holbrook, i s pastorom Philom Vekiarelijem, školska psihologinja Giselle Ortiz je uočila da nešto nije u redu.

Kad je pastor Phil spomenuo Isusovo ime, tijelo djevojčice se naglo zgrčilo, a ona je glasno povikala: "Ušutite!" Nakon nekog vremena polako se opustila i prošaptala: "Pastore, boli me kad izgovarate Njegovo ime."

Pastor Phil je otvorio Bibliju i počeo čitati obećanja o Isusovoj moći kojom može nadvladati demone. Svaki put kada bi spomenuo Isusovo ime, djevojčica bi se snažno zgrčila i povikala da prestane.

Prekinula je pastora i rekla: "Glas koji čujem iznutra kaže mi da lažete i da je ta Knjiga — knjiga laži."

"Isus je Gospodin. Možeš biti slobodna, a taj glas će te napustiti zauvijek ako prihvatiš Isusa kao Gospodina." rekao je mirno.

Cijeli prizor djelovao je kao boks meč, s djevojkom koja je vrištala i pastorom koji se bez straha upustio u borbu. Psihologinja Giselle se tiho molila, pozivajući se na biblijska obećanja i zahvaljujući se Isusu na pobjedi. Kad je pastor pročitao još jedno obećanje, Dezba je još glasnije povikala i u boli pala na pod.

"Što misliš, zašto se meni ništa ne događa? Isus moćniji od demona; ali moraš Mu se predati." rekao je pastor.

Dezba se valjala po podu vičući: "Boli, boli!"

A onda se podigla i istrčala iz prostorije u hodnik zgrade školske uprave. Giselle je potrčala za njom, bojeći se da će možda pokušati napustiti školsko imanje. Dezba se okrenula

i pogledala Giselle. Izraz na njezinom licu bio je neopisiv. Giselle je znala da to nije pogled djevojčice. Iako je bila uplašena, nastavila je i dalje pratiti djevojčicu.

Kad je Dezba zastala, Giselle joj je prišla i sjele su na stube na imanju. Ubrzo im se pridružio pastor Phil.

“Trebaš samo tražiti Isusovo ime. Dok ne potražiš Isusa, ovo te neće napustiti,” rekao je pastor.

Dezba je pala na travu vičući. Na kraju je povikala: “Prihvaćam, prihvaćam!”

“Prihvaćaš li Isusa u svojem životu?” upitao je pastor.

“Da, prihvaćam Isusa u svojem životu,” izgovorila je bolnim glasom. Sljedećeg trenutka je sve bilo gotovo. Zli duh je otišao, a Dezba je nepokretno ležala.

“Osjećaš li se umornom?”

“Da,” odgovorila je tiho.

Giselle je bila svladana osjećajima i počela je plakati.

Kasnije je rekla: “Bilo je prekrasno vidjeti ovu pobjedu svjetla nad tamom.”

Nakon nekog vremena Dezba je otišla u ženski internat i uz Giselleinu je pomoć u svojoj sobi namjestila dio u kojem će na zidu biti izvješena biblijska obećanja u obliku plakata.

Ovo nije bio jedini slučaj velike borbe između dobra i zla u koji su ova dvadesetsedmogodišnja vjernica i drugi službenici škole Holbrook bili osobno uključeni.

Jednom prilikom je bila u svojem uredu s djevojčicom koja je sve vreme gledala u kut prostorije. Djevojčica je rekla kako je u tom dijelu prostorije vidjela svojeg pokojnog očuha. Giselle je osjetila kako prostoriju ispunjava hladnoća. Istog trena se počela moliti, ukorivši zlog duha. Nakon nekog vremena duh je napustio prostoriju.

Učenici su prijavljivali nadnaravne pojave: štošta su vidjeli ili čuli u spavaonicama. Kad je Giselle došla u ovu školu, radila je kao pomoćnica odgajateljice za djevojke. Jedne noći je osjetila tamu u svojem stanu. Čula je glas koji joj se obratio: “Sada se trebaš moliti.”

Kleknula je na koljena i molila se: "Gospodine, ja ne znam što se događa, ali Te molim da zaštitiš djevojke i mene svojim anđelima."

Sljedećeg jutra je odgajateljica za djevojke, koja je živjela iznad Giselle, rekla kako je prethodne noći osjetila nečiju prisutnost u svojoj sobi. Osjetila je neku nevidljivu ruku koja ju je pritiskala. Bila je uplašena i nije se mogla pomaknuti. A onda je u jednom trenu pritisak popustio. Nakon Giselle-ine molitve prisutnost tame je nestala.

Ovakvi događaji podsjećaju Giselle da je velika borba između dobra i zla stvarnost i da Isus uskoro dolazi.

"Dok nisam došla ovamo, nisam shvaćala da svaki put kad smo odsutni ili ne podupiremo Božje kraljevstvo, sile zla napreduju. To se može vidjeti po našoj djeci: ako ne omogućujemo stalnu prisutnost svjetla u njihovim životima, tama ih ubrzo obuhvaća i primorani smo krenuti iz početka."

Giselle kaže da voli svoj misijski posao i da ga ne bi mijenjala ni za koji drugi.

"Ovo nije kao izići na propovjedaonicu pred ljudima i nešto s vremena na vrijeme govoriti. Mi smo pozvani da hodamo i plaćemo s ljudima. Od misijskog posla možete biti iscrpljeni, ali nikada se nisam osjetila življom. To je ljepota rada s Bogom. On će činiti ono za što ste mislili da je nemoguće učiniti. Blagoslov je biti dio Božjeg djela i biti povezan s onima koji trebaju Boga. Isus uskoro dolazi!"

Ovog tromjesečja mogli smo čuti iskustva o tome kako se Sveti Duh izlio na škole u Kanadi, na Maršalskim otocima i u Sjedinjenim Američkim Državama. Slušali smo o sili evanđeoskih predavanja. Danas postavljamo pitanje: Što svatko od nas čini za misiju? Osjećamo li se i mi uzbuđeni zbog misije i življi nego ikada ranije, poput Giselle iz škole Holbrook? Učinimo danas svoj dio misije tako što ćemo veliku darova priložiti dar trinaeste subote.

*Dezba na jeziku navajo znači "rat, nesigurnost i snaga".
(Prilaganje darova uz pratnju instrumentalne glazbe.)*

Kazalo

Dragi voditelju subotnje škole 3

Maršalski otoci

Molitva za nestašnog dječaka 6

Plesna dvorana postaje škola 9

Moć novopečenog srednjoškolca 12

Meksikanka se odrekla svega 16

Alberta, Kanada

Privučen k Bogu 20

Uspostavljanje veze 23

Razgovor s mrtvima 27

Zapadna Virdžinija, SAD

Susret na benzinskoj crpki 31

Neobična pozivnica 35

Izgubila sam se 39

Pismo iz samog raja 43

Arizona, SAD

Borba s demonima 47

Program trinaeste subote 51

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com